

Financiën

In de inleiding hebben we onze complimenten uitgesproken over deze begroting. Maar onder de streep geeft deze wel een tekort aan waarvoor overigens keurig een dekkingsplan is opgesteld waarbij reserves als middel worden ingezet. De argumenten om dit dekkingsmiddel in te zetten zijn plausibel, zeker vanwege de gunstige grondexploitaties waardoor de reservepositie weer zal groeien.

Maar we moeten wel voorzichtig zijn met nieuw beleid wanneer de begroting dat eigenlijk niet toe laat. Als voorbeeld: meubels vervangen zal in een aantal gevallen nodig zijn, maar wel kritisch kijken of alle vervangingen noodzakelijk zijn. Dat geldt voor alle vervangingsinvesteringen. Overigens vinden wij wel dat werkmateriaal in orde moet zijn. Als dat niet het geval is gaat dat ten koste van de effectiviteit en arbeidsvreugde.

Deze move kunnen we één keer uithalen maar daarna niet meer. We moeten daarom in de toekomst een trent doorbreken. Voordurend worden bedragen in de begroting geïndexeerd en daar moeten we vanaf. Het is niet meer zo dat tarieven stelselmatig elk jaar stijgen en de begroting dus jaarlijks groter moet worden. Ook bij nieuw beleid moeten we kritisch kijken naar bestaand beleid. Als de kosten voor algemeen bestuur en organisatie met 2,5 ton toenemen door goed uit te leggen nieuwe activiteiten, moet tegelijkertijd gekeken worden of ergens anders in datzelfde programma besparingen mogelijk zijn. Bezuinigingen gaan vaak ten koste van voorzieningen, dus direct ten koste van de burgers. Dat is onvermijdelijk, de overheid moet zich voortdurend afvragen welke taken ze wel en niet moet doen, maar niet alleen snijden in voorzieningen, ook kritisch kijken naar eigen diensten, investeringen en belastingen. Neem de afvalstoffenheffing. Deze blijft stijgen terwijl met de omslag van afval naar grondstof de burger verwacht beloond te worden met een lagere heffing.